

Privilegiet, men af andre mod en eller anden Afgift. Hvad de reelle Privilegier angaar, haves der jo en ligefrem Ret for Enkerne til at gøre det, og kunne Enkerne gøre det, vil jo heller ikke en Mand, der har Privilegiet, betænke sig paa at lade det drive ved en anden og maaske bosætte sig et andet Sted. Men de Herrer ville jo se, at naar man først har denne Situation, kommer der i Grunden noget modsigende ind i hele den legale Ordning. Naar Forholdet stiller sig saaledes, at man kan overdrage Brugen til andre, og at Enken kan blive siddende med den, er det temmelig urimeligt, at man som Betingelse for at faa et Apotekerprivilegium, det være sig reelt eller personligt, vil forlange, at vedkommende skal have taget Eksamen som Farmaceut og have gjort Tjeneste en vis Tid, thi saa kan man lige saa godt sige: Man kan ikke frit aabne Apoteker, der bliver kun det Antal, Staten tillader, men for øvrigt kunne baade de reelle Privilegier sælges og de personlige overdrages til alle og enhver, naar man blot stiller den Betingelse, at vedkommende skal have en Medhjælper, som er farmaceutisk uddannet. Vil man have den Betingelse, at han skal være Farmaceut, turde ogsaa de Bestemmelser, Lovforslaget indeholder i saa Henseende, være overmaade vel begrundede, og jeg tror, det vilde være en stor Forbedring for vort Apotekervæsen, saa længe man staar med Privilegieordningen, at man sørger for, at den, som virkelig er den faktiske Indehaver af Privilegiet, ogsaa er den, som er berettiget, hvoraf det jo saa ogsaa følger blandt andet, at man afskaffer disse Hjælpeapoteker. Man anførte saa i Fjor, at Forslaget nærmest gik ud paa at skabe Pensioner osv. for Farmaceuter. Det forholder sig aldeles ikke saaledes. Jeg vilde allerhelst se at gennemføre disse Forandringer, uden at de kostede noget. Men Forholdet er jo ganske simpelt det, at den nugældende Lovgivning hjemler Enkerne Ret til at blive siddende ved Apotekerne. Og det ligger jo ogsaa ganske overordentlig nær, naar en Mand, der nylig har faaet et personligt Privilegium, dør efter Forløbet af et Aar eller to efterlader sig Enke, at man saa ganske naturligt hjælper paa hende ved at lade hende blive siddende inde med Privilegiet mod at antage en sagkyndig Bestyrer. Og hvad der gælder for Enkerne, gælder jo ogsaa for Apotekere, som blive svagelige, apoplektiske o. s. v. Men har man først det, bliver dette Forhold ogsaa almindeligt, thi hvor skal man drage Grænsen? Saa vil man heller ikke

kunne forhindre Bortforpagtning, Bortflytning o. s. v. Naar der derfor er sat disse Pensioner o. s. v., er det kun for at faa selve Lovbestemmelserne gennemførte, for at faa de ny, bedre Regler fastslaaede, og det er jo det, som man ved Hjælp af Apotekerfondene vil blive i Stand til og meget tilstrækkelig i Stand til. Paa samme Maade vil man ogsaa blive i Stand til at afskaffe Hjælpeapotekerne, thi naar disse Apoteker gaa over til at blive selvstændige Apoteker og ikke kunne bære sig, kunne Apotekerfondene bevare dem som Subventionsapoteker. Jeg har derfor villet fremdrage disse Momenter. Hvis ærede Medlemmer paa en lidt nemmere Maade ville komme til en nærmere Begrundelse af den Del af Kommissionsbetænkningen, som vedrører dette Spørgsmaal, skal jeg opfordre dem til at søge denne i Betænkningen, saaledes som den foreligger trykt ved Lovforslaget i Fjor, begyndende ved Betænkningens Side 49 og ud, navnlig Side 49 til 65. Det turde ikke være noget uoverkommeligt Sidetal. Det, der vedrører dette Spørgsmaal, vil der findes ret sammentrængt behandlet. At Sidetallet dog er blevet 17—18 Sider, staar til Dels i Forbindelse med, at der er forskellige Divergenspunkter, hvor Apotekere i Kommissionen stode mod de øvrige Medlemmer. Jeg anfører dette, fordi ærede Medlemmer mulig ellers kunde føle sig afskrækkede af denne Betænkningens store Længde. Som jeg allerede omtalte i Fjor, er den maaske mere omfattende, end den behøvede at være, men de to Tredjedele indtil Side 49 angaa kun de reelle Privilegier.

Busk: Ja, den højtærede Justitsminister kunde nok forstaa, at det i alt Fald foreløbig var Tingets Mening, at vi ikke skulde føre nogen videre Forhandling her ved 1ste Behandling om denne Sag, da den højtærede Minister jo saa, at der før ikke var nogen, der bad om Ordet, og jeg for mit Vedkommende finder heller ikke nogen særlig Anledning til at holde nogen lang Tale. Vi diskuterede eller forhandlede denne Sag saa grundigt i Fjor, at Behandlingen deraf jo endog varede flere Møder. Men da den højtærede Minister nu har fundet Anledning til at belære os endog ved at nævne Pagina i den Betænkning, vi fik i Fjor, for at vi kunne finde, hvor vi skulde læse og ikke læse noget nyttigt, og da den højtærede Minister i det hele taget har stillet sig velvilligt til denne Sag, vil jeg tillade mig blot at sige et Par Ord. Jeg tvivler ikke om den højtærede Mini-